

Kis

LART

IRODALMI FOLYÓIRAT

Sárközi Árpád

Boldogságsírató

Álmomban
boldogságakvarelleket
pingáltam
himlő-sebhelyű aszfaltokra

de belegázoltak
vadúzó lányomok
s a maradékot elmosta
egy túsarkon osonó nyári zápor

2005/4 50.szám Kis LART az INTERNETEN! www.kislant.hu

Bayer Béla

Nyárszonett

Sárga kint bomlik a reggeli fény,
Borostás búzaszál árnya játszik,
Kötendő kévéik bővületén
Vibrál a lég, amint idelátszik.

Fülledt csöndünk bronzharangja kondul,
Pipacsok üszkén izzik fel a nap,
Délibábok emléje ha csordul,
Aranyat loccsan az ivócsanak.

Rozsos cipót formázók a kazlak,
Pihegő asszonymell a messzi domb.
Zsolozsmákat mormoló a paplak.

Már lomha barnán moccanó a lomb.
Vádló ajkon cserepes az ének,
Golgotáról szólnak kaszakések.

Mégis

Vadzeb töreken álom botladoz,
egy kisharang sajdul bongva lenn.
Az általút szegletén hirtelen
egy varjúraj árnyéka foszladoz.

A kazlakra patinás fény szítál,
hamvadó a marokszedők vágya,
felhangzik az aratók fohásza.
A tedeum korálja égre száll.

Cserepes ajkamon szikes szavak,
vágytalanul illan ez a nyár is,
halálomnál mégis hatalmasabb.

Magyal ág karmain holdfény a lakk.
A sárgás loboncú krisztustövis
zihálva rebegi: ne add magad!

Eszmélő

Olvadó Nap-fillért formáz a som,
mélyölű nőszírom ajka ágál.
Táltosul sörényes csikókorom.
Sudarán barkálló porzó sárgáll.

Rőt lángot dajkál a szőlőlevél,
opállal ring az öröklét fénye,
magzik a borókák túlevelén,
s testté lesz Mária reménye.

Tűntegű fészekben halott madár,
lelkek közt ő a legkisebb angyal.
Röpte a szívekben hazát talál,

mint Gandhi fohászai a Hangban.
Gyapjúsás pamatján ezüst penész,
egésze a részekre visszanez.

Orpheuszi

Madárjajt csitító tölgyfalomb moccan,
ághegyen bacchánsnők sikolya leng,
egy fej lehull, s a Hebroszba loccsan,
énekén az Olümposz elmereng.

De az csak zeng, zeng, rímelve, búvölön,
mámorral zsongítva fodrozó vizet,
akárha Kharón könnyeit, gyöngyözön
zabolázta meg a hadészi szívet.

Rigmussal nyargal a folyó taraján,
bucskázó örvénnyel, alámerülve,
sírnak a múzsák a tenger moraján,

így kísérik Leszbosz szigetére.
Üdvözül a dal, s megannyi alakban,
lesz az orpheuszi ének halhatatlan.

Lévai Wimmer Mária

A lélek szabadsága

Hosszas tépelődés után veszem csak elő fényképeimet, nézegetem azokat, s közben sorra megnevezem a fénylő felületeket, majd egyre jobban a fény felé fordítom valamennyit, míg ki nem rajzolódnak az arcok és alakok, kik már csupán az emlékezetemben élnek.

Mert letisztulnak az emlékezés rétegei. Kimerevített pillanatok, melyek lesülylyedtek a képzelet mély rétegeibe. Szomorú, álmodozó, nevető, tevékenykedő emberek, akik csupán ilyen dolgokba kapaszkodhatnak, mint a fényképeim, mert elvitte már őket a karmos idő...

Nagyapám, nagyanyám, apám, anyám, majd 2000. december 29-én 31 évesen örökre távozott fiam. Az egyik fényképen fogócskázunk győrszentiváni kertünkben: ő és én... Ő akkor talán 6 éves volt, jómagam meg 25 körül járhattam... Idén áprilisban betöltöm az ötvennégyet. Férjem azt mondja, jó negyvenesnek nézek ki, s szép vagyok még mindig.

Lehet, hogy így van, én olykor úgy érzem, hogy megöregedtem már nagyon, s nagyon megfáradtam...

Igen, emlékszem, első elemis fiammal ott fogócskáztunk a gyümölcsfák alatt. Április volt, ébredő tavasz. Fény-zene harsogott mindenfelé...

Harmincegy évesen meghalt nagyfiam talán madárrá változott, kitárt szárnyú albatrosszá, s röpül, röpül az óceánok felett, mindig Dél felé...

Hogy miért? Ma sem tudom a választ. Úgy érzem, talán még én sem értem el fiam halála óta a biztonságot jelentő

talajt...

Félek attól, hogy ezek a fotók egyszer érdektelenné lesznek, és már nem tudom magam beléjük képzelni... Mint a halál kis része, olyan ez a gondolat...

Más választás nincs: ki kell lépni mindenféle elszigeteltségből. Oda, ahol nincs szükség fényképezőgépre.

Oda, ahol rá lehet hagyatkozni a gondolat tisztaságára. A képzeletre. Az agyra. A szívre. A lélekre. A lélek szabadságára.

Győr, 2004. február 18.

Baráti Molnár Lóránt

Anyám boldog álma

Anyám lassan indul a csendbe,
Fáradtsága szótlanná tette.
Nehéz álmában jajdul a kín,
Rossz ritmust rángva a vállain.

Kegyetlen világ, még meg ne öld,
Adjál még néki egy kis időt,
Boldog legyen maradék álma,
Álmában nyíljon fény virága...

Szelíd éj, simítsd el ráncait,
Arcán már nyolcvan év árkait,
Altassad törekeny kis testét...

Add át nekem minden keservét,
Csendesen ringassad álmait,
Tedd hosszúvá az alkony csendjét...

Puskás Zsolt

Új magyar kikelet

1.

Az ország peremén, ahol élek,
szobrok tövén, platánfák hegyén
Teszkos szatyrok illegetik
hátsójukat a tavaszi szélnek.

2.

Tokaji vessző,
Dakota ló,
Dakota ének!
- ez kell a
magyar szívének.

3.

Egy csipetnyi Apró
forgatható köpönyeg show,
programadó jelszó

egyezettetett alannyal, állítmánnyal!
- versenyezz csak szabadon
a vén Európával!

4.

Magyarságot vegyenek!
Magyarság van eladó!
Jobboldali? Baloldali?
Magyarságom
homlokomra kipingálom!

5.

Magyar lelkek pásztorja
Krisztusunk nevében
nem politizál:

- keresztényi szeretetre uszít,
ahogy medvétől riogatott
hegyi nyáj bátorít hű kutyát.

6.

Jönnek a Magyarok!
jönnek a Magyarok!
- zúgtak vészharangok.

Nem Bécsben,
Nem Rómában.

- Budapest belvárosában.

7.

Szőlőt vegyenek! Igét egyenek!
Polgári arc, szép szögedi fehér ló.

"A nemzet kisebbségben nem lehet!"
- mosolyogj csak, mosolyogj bölcs
Mefisztó

8.

Góg és Magóg
nemzete gyermekét,
majd nevet is adott:

- mától kezdve a neved
Góg és Demagó(Ó)g legyen
én édes nemzet(t)em.

9.

Paranoiás jobb.
Szkizofrén bal.
Csattog a kövön
a díszmagyar.

10.

Nem a Hazát
- csupán engem -
együgyű fiát
osztottátok meg!

Nem a Hazát
- csupán engem -
együgyű fiát
fosztottátok ki.

A Mi Hazánk,
akár,
a Mi Atyánk:
- feloszthatatlan.

T. Ágoston László

D u r c i

Ha az embernek gyereke van, föl kell készülnie az állattartásra is. Ezt minden jól képzett szülő tudja. Aki nem, az meg majd megtudja, ha a gyereke önjáróvá válik, és elkezd szaladni az első útjába eső kutya, macska, aranyhórcsög, tengeri malac, vagy fehér egér után.

Mi halakkal kezdtük. Guppival, meg Szivárványos Öklével az ötliteres uborkásüvegben. Ezekhez társult Artúr, a folyami rák, akit horgászás közben a Bakérban fogtunk, meg néhány apró keszeg. De voltak természetes csigák, az iskola portásának kutyája, a Kávé, no meg hétvégeken a nagymama Foltija, Pityus és Lujza, a két kis hullámos papagáj hajlott aggastyán korukig élvezték a vendégszeretetünket. Ott temettük el őket a ház előtti fenyőfa tövében.

De nemcsak a kedvencek fölött járt el az idő, hanem Laci fiunknak is kiserkedt a szakálla, s érettségi tételekkel telt meg az asztala. Már nem számolt be minden lépéséről, olykor randevúra járt, és ügyesebben kötötte meg a nyakkendőjét, mint én.

- Lassan kinő a tenyerünkől ez a gyerek - sóhajtotta a nejem némi büszkeséggel a hangjában, s kissé fátyolossá vált a tekintete.

- Hát bizony, maholnap felnőtt ember lesz - dörmögtem rezignáltan -, nem igényli a gyámkodást.

- Na jó, de hát csak a javát akarja az ember...

- Hát persze, de ha jól emlékszem, te se ragaszkodtál annyira tizennyolc évesen anyád garantáltan jóindulatú intelmeihez - mondtam bölcselkedve. - De ha nagyon hiányzik a gondoskodás, vehetsz egy papagájt.

- Macskánk még nem volt - válaszolt a nejem elgondolkozva. - A kolléganőmnek van egy gyönyörű cicája. Éppen vemhes. Biztosan adna egy kis cicust...

- Kandúrt - mondtam én mély meggyőződéssel. - Az könnyebben kezelhető.

- Hát persze - hagyta rám. - Mit is kezdenénk egy csomó kismacskaival?

A kollegina megígérte a cicát, a nejem megvette a kosarát, amiben aludni fog, kibélelte puha, meleg rongyokkal. Kiválasztottuk a tányérját, cérnát kötöttem egy papírgalacsinra, hogy legyen mit pofozgatnia, s mint afféle újszülöttnek, elkezdtük kószolgatni a nevét. Cirmi, Cirmos, Bibika, Cili, Cila, Torkos...Nem, ez nem jó, mert még beváltja a feltételezést.

- Kandúr, Kandúrka, Durka, Durci - ízlelgettem a neveket. - Miért ne lehetne Durci? Végtére is férfi, vagy mi a szösz?!

- Látod, ez nem is rossz - hagyta rám a feleségem. - Van benne egy kis cicegő hang, amivel hívni is lehet.

- Így lett a mi kis kandúrkánk Durci, mielőtt még megszületett volna. Aztán jött a hír, hogy megvan. Huncut, nagy szemű, sűrű szemöldökű, hosszú szőrű, fehér körszakállas, cirmos kandúr. Hathetes korára, amikor hozzánk került, már önállóan evett, szobatiszta volt, és dorombolni is tudott, ha megsimogattuk. Először csak tejjel kínáltuk, mondván, hogy alig öklömnyi a csöppség, megárthat neki a darabos étel. A tejet nyalogatta, nyalogatta, de nem igazán rajongott érte. Inkább csak a szomjúságát oltotta vele. Az apró húsdarabokra viszont úgy ugrott két manccsal, mintha egeret fogna. Még morgott is hozzá, amint ette, akár egy felnőtt.

- Látod, ebből is látszik, hogy kandúr - mondta a nejem. - Olyan férfiasan viselkedik.

- Hát persze - hagytam rá, bár mocorgott bennem némi kétség, amint megvizsgáltam a hasa alját. No, de hát a kolléganő jobban tudja, hisz' ő több macska generációt fölnevelt már.

Durci nagyon gyorsan belopta magát a szívünkbe. Nemcsak azért, mert igazán szemrevaló, kecses jószág volt, hanem az ügyetlenkedő, mulatságos bakugrásai, a kielégíthetetlen kíváncsisága, és a mérhetetlen bizalma és ragaszkodása mind, mind hozzánk kötötte. Minden lépésünket meg kellett fontolni a lakásban, mert soha se tudhattuk, honnét ugrik ránk előre nyújtott mancsokkal. Többnyire hátulról kapta el a bokánkat, s megvillantotta tűhegyes fogait, mintha csak azt mondaná: "Látod, megint én voltam az ügyesebb, akár meg is haraphatnálak, de nem teszem, mert jó barát vagyok." A kis pofiját is úgy elhúzta, mintha nevetne rajtunk.

Mindig, mindenből játékot, tréfát csinált. Este, tévé nézés közben fölmászott az ágy fölötti polcra, s a legizgalmasabb jelenetnél ráugrott valamelyikünk fejére leverve az orráról a szemüveget, s rá hozva a frászt. Szinte élvezte a zavarunkat, s fehér szakállas pofájával beleröhögött a képünkbe. Aztán odabújt közénk és megnyalogatta a kezünket.

- Igazi, gáláns úriember - mondtam elismerően. - Látod, beismeri, hogy túl lőtt a célon, s nem szégyelli a bocsánatkérést. Egy lány macska legfölbjebb sumákolna a helyében, vagy megjátszaná, hogy neki fáj jobban az ütközés.

- Védjed, csak védjed - mondta a nejem némi bosszúsággal a hangjában. - A te tiszted, téged választott tiszteletbeli anyjának. Hozzám akkor jön, ha éhes.

Gyorsan híre ment a házban a mi intelligens kandúrkánknak. Mindenki meg akarta simogatni, egy kicsit megbabus-

gatni, vagy legalább megnézni; igaz - e, hogy még nevetni is tud. Átjött a szemközti szomszédasszony, a Maris néni is, aki híres macskaszakértő hírében állt. Megnézte jobbról, megnézte balról, rábólintott, aztán a hátára fordította, és megcsóválta a fejét.

- Szép macska ez, jó macska ez, szomszéd, akár egerésznek is beválna - mondta. - Azt hiszem, mégis sok bajotok lesz vele, meg a kölykeivel.

- Mikkel? - nézett rá kissé furcsán a nejem.

- Mondom; a kölykeivel, mert hogy úgy kandúr ez, mint én. Gyönyörű szép, okos cicalány. Ha nem akarjátok, hogy a kandúrok szétszedjék miatta az ajtótokat, jobb, ha már most megszabadultok tőle. A héten megyek vidékre a sógoromékhöz. Ha rám bízátok, elviszem, aztán majd csak akad valaki, a ki befogadja.

- Na de...

- Ha nem, nem, a ti dolgotok. Holnapig még meggondolhatjátok a dolgot. Még hogy Durci... Kandurci... hahaha...

Csak néztünk egymásra, meg Durcira, amikor elment Maris néni. Kerestük, de nem találtuk a helyzethez illő szavakat. Végül az ölembe vettem a macskát és így szóltam a feleségemhez.

- Én azt hiszem megtaláltam a megoldást. Nem adjuk oda senkinek ezt a cicát. Ő a miénk, és az is marad. Végére is a Durci nevet nemcsak a kandúrból lehet vezetni, hanem a durcásból is. És ha megsértődik valamin, valóban olyan kis durcás lesz a mi kis Durcikánk.

Pákozdi Gabriella
versei

alkotás

néha
izzadva
nyomakodnak
a szavak
s kezem vajúdvá
meg-megremeg
a billentyűzet felett

de aztán
mikor már
feladnám
kibújik végre
a gondolat
keze, lába, teste nő

és ahogy felsír a lelke
akkor
észlelem csak
hogyan fájdalommal
újra
megszültem
magamat

csók

tenyeremben az arcod
mint forró csokoládé
felhevít - kortyonként
elmerülök benned
s nyelvemen olvad már
ajkad tejszín-puhasága

időtelen

összegyűröm az időt
papírkosárba dobom
ölelére húz az éjcsend
sóhajcseppek a falon

csontok

Mint remegő aszfalt
forró augusztusban
izzadva
úgy öllelek
páratűz testem
lihegőn olvad rád
átfon egészen
bőröd hólyagosra
marja leheletem
szerveid belém égnek
és te észre
sem veszed
hogyan lassan már
csak csont vagy

az én csontom

Katona Brigitta

Fényfolyosó

s felszálltak mind,
fel a madarak az égbe,
rémült kutyaugatás hallatszott.
Ott álltál az úton,
előtted a fények folyosója...
Ki gondolta volna ezt reggel
ébredéskor? ...
És belegázoltál,
bár nem tudtad merre, s meddig visz,
csak mentél, fürödtél
halk homlokod is megmosva
felsikoltva hagytad,
hogyan másé legyen a lelked.
A cél előtt megtorpanva
el kellett veszned.

Zaicsek Balázs

Motel a Balaton mellett

A lány beállt a zuhany alá. Nagyon jól esett a langyos vízszugár, ami lemosta testéről az izzadságot. Simogatta az összes vízcsepp, mely végig gurult kerek arcán, feszes mellein, vékony derekán, gömbölyű csípőjén, hosszú combjain.

- Ejha! Szép vagy Lili. - szólalt meg egy férfi a zuhanyzó mellett. A lány ijedten kapta fel a fejét.

- Ne nézz! - szólott rá a férfitra.

- Miért? Miért van nászúton az ember, ha egy kicsit még csak nem is leskelődhet?

- Zsolt!

- Igen?

- Húzz el!

- Ezt nem mondhatod komolyan?! Pont most, amikor éppen kezd izgalmassá válni?

- Zsolt!

- Igen?

- Húzz el!

- Jól van, megyek. - és ki is lépett az ajtón. - Csak még valamit, - lépett vissza. - Őrjítőek a combjaid.

- Zsolt!

- Jól van na. Megyek... - és ki is ment a fürdőből. Kis idő elteltével Lili követte.

A férfit felöltözve találta a szédült ágyon, miközben énekelt.

- Szerelmes vagyok! - énekelte megállás nélkül a férfi ezt az egyetlen mondatot mindenféle ritmusban és hangon.

- Hogy is ne! - szólott közbe Lili, majd leült és rágyújtott egy cigire.

- Miért, nem hiszed el? - A lány felkacagott. - Na jó, bevallom... Csak a testedért vagyok itt.

- Szörnyű vagy!

- Én vagyok szörnyű?

- Igen. Még csak annyi privát időt sem hagysz az embernek, hogy lezuhanyozzon. Milyen dolog ez?

- Na! Ezt nem mondod komolyan? Most tényleg mérges vagy?

- Igen. Ami jár, az jár. Ha zuhanyozom, azt egyedül szeretem megtenni. És legfőképpen azt nem szeretem, ha valaki ácsingózva lesi, hogyan kenegetem magam a tusfürdőmmel.

- Na kérem, nekem ehhez jogom van!

- Miféle jogod?

- Hát, először is, amikor...

- Tudod mit? - vágott közbe Lili. - Inkább ne folytasd! Inkább menj és vedd el kenyéred!

- Ja persze... a kenyér.

- Elfelejtetted?

- Nem... talán... Na jó, igen! És akkor mi van?

- Mikor szóltam már, hogy menj kenyérért?

- Amint kiszálltunk az ágyból... De megyek is, nem akarom megvárakoztatni az én kicsi, újdonsült feleségemet.

- Nagyon helyes.

- Tudod, nem szeretek csalódást okozni.

- Mármint, ennél nagyobb? - bökött a fejével az ágy felé Lili, miközben elnyomta a csikket.

- Na ez, fáj. Most, a lelkembe tapostál. De te nem szólhatsz! Pont te szólsz?

- Igazad van, csak menj már! - azzal fel is állt, és az ajtó felé kezdte tolni a férfit.

- Micsoda egy ember vagy te? Most ki-dobsz?

- Igen!

- Még ilyet? Jobban szeretnél ide valami kis Fritz hülyét, mi?

- Na ez fáj!

- Jól van, megyek. - azzal szélesre tárta

az ajtót. - Majd holnap délben jövök.
- Mi? Nem így megy ám az!
- Miért?
- Én délután háromig Fritzekkel leszek!
- Na, most megkaptam. Akkor négyre jövök csak.
- Jó, tedd azt!
- Na, mielőtt elfelejtem, itt a pénzed. - azzal átnyújtott ötezer forintot.
- Megyek, az én kicsikém már vagy egy órája várja a reggelit.

Nagy L. Éva

Ifjúságom kék madara

Álmaimban ismét arra jártam,
Hol születtem és szoptatott anyám.
Fájó emlék muzsikált a csendben,
Tárt karokkal nem várnak ma rám.

Gyermekkorom fájón szép regénye,
Onnan indult s majdan véget ér.
Ifjúságom édes kék madara
Eltévedt az égnek tengerén.

Rudnai Gábor

Könyves Kálmán gyűrűje

Magyar Nemzeti Múzeum

Forgasd el a gyűrűt: boszorkánymáglyák égnek.

Forgasd tovább: égnek a könyvmáglyák is.

Látod a jövőt, csak a jövő nem lát téged.

GUT GUT GUTANI TABAL*

Vízre ír, visszhangnak kiabál,
aki emberre bízta a törvényt.

* A gyűrű belsejébe vésett varázsszavak.

Egyperces

- In memoriam Ö. I. -

Margóvágóval felnégyelt világ.
A fűre lépni tilos, a vízen járni szabad.
Négy égtájról jöttek a háromkirályok,
jött a Félszeg, a Kimért, a Tevékeny,
és kijalta.*

* Jaltára utaló szó.

Kulimár János

Elveszett városom

- Búcsú halottainktól -

Emlékeimben
egy régi
város él,
hol az éji csendben
holt barátok
hangja kél.

Ha rám
törnek
magányos órák,
szívem békéjét
ők is
óvják.

Köröttem csend,
szokatlan,
álmos csend,
lelkemben
elveszett városom
fénye dereng...

Ködbe vesző
múlt titkait
kutatom,
kóborolva kültelki,
poros
utakon.

E táj
titkok börtönébe
zárva vár,
csábíthatnak
az évek
új csodákra bár.
Ott, ma is, ha
járok, ezer emlék
villan föl,
s minden utcán
régvolt szerelmek
árnya tündököl.

Elveszett városom:

akácok illata
álmaimba visszalop,
s rád emlékezve
várnak rám a
"tegnap-ízű" holnapok.

Koloh Gábor

p a p í r

lassan, térkép fölött
elsiklok, leomlok
de hisz gyakran
foszforeszkálók az éjek
között, napok között
a békétlen visszatekint
tar fejére, koponyát
nélkülöző gondolkodásra
arra az újra kivirradóra
... ha zavaros ...
parfis, seprű, parfis, seprű,
sok a kosz, kevés a jóindulat
bennünk, a rekviráló
asszonyokban, akikben
nem pezseg a vér
56 csempe, 56 csempe előttem
két kuka mellettem
de 56 csempe, 56szor
emelte emberi kéz
56-os villamos, Moszkva tér,
Keleti, Villányi út
remegünk pofátlan -
az öregek nem ülnek le

Bányai Tamás

Örök harag

Nagy robajjal csapódott ki a teremajtó. Tömzsi, bikafejű férfi rontott be. Körül sem tekintve, egyenesen a harmadik ágyhoz rohant. Egy vöröshajú, cingár fiatalember hevert az ágyon, újságot olvasott. A testes és erős, bár kissé elhízott férfi kikapta kezéből az újságot, s grabancánál fogva felrántotta az ágyról. A megilletődött fiatalember szólni sem tudott. Az alacsonyabb férfi majdhogynem maga fölé emelte, úgy rázta tiszta erejéből. Bivalynyakán kidagadtak az erek, s fojtott, indulatos hangon kérdezte:

- Te átmítottad az öreg Kótait, hogy levele jött? A vöröshajú alig tudta kinyögni:

- Én. Na és aztán? A tömzsi magához húzta meglepett áldozatát, s fogai között, egészen közletről, annak arcába sziszegte:

- Ha még egyszer megteszed, én kitekerem a nyakad. Megértetted? Azzal viszalökte a fiatalembert az ágyra, és ahogy jött, éppoly gyorsan távozott.

A jelenetnek három tanúja volt, Kazár András, aki a szomszédos vaságyon ült és egy angol szótárt forgatott a kezében, meg Firkász és Fellner Lajos, akik a bejárat mellé állított asztalnál ültek. Firkász levelt írt, Fellner egy fogpiszkálót rágszálva ábrándozott valamiről. Még egyikük sem ocsúdott fel igazán. A vöröshajú szólalt meg először, a meglepetéstől még mindig értetlenül.

- Ennek meg mi baja van?

- Nem szereti, ha szórakoznak az öreggel - mondta Kazár. Feltekintve az angol szótárból, komoran tanácsolta:

- Jobb, ha ezt az agyadba vésed.

A rókakéjú fiatalember kezdett már magához térni.

- Miért? Kije neki ez az ütődött vénember? Az apja talán? Firkász - magának való, húsz év körüli, borostás állú fiú - csendesen jegyezte meg:

- Nem. Nem az apja. Ugye Kazár? Nem az apja, de nagyon védi.

- Védi hát - hagyta jóvá Kazár. - Az öreg fordít neki. Még a melóját is az öreg szerezte egy hirdetésből. Csipuj nem értette volna meg. Egy kukkot sem tud németül.

- Csipuj? Az a vadállat?

- Az. Aki kirázta a lelket belőled. Nagyon védi az öreg Kótait.

- Talán még a kurvákhoz is magával cipeli? - heccelődött a rókakéjú, kicsit azért az ajtó felé sandítva. Az az őrült még képes visszajönni.

- Ne hangoztass ilyesmit. Még meghallja és tényleg megfojt.

- Tulajdonképpen mi bajod volt az öreggel? - kérdezte Firkász.

- Bajom semmi. Csak mondtam neki, hogy levele jött. A srácok mesélték, hogy már évek óta levelet vár. Egy kicsit alányomtam - a vöröshajú most már nevetett is. - Ha láttátok volna hogy totyogott a leveles vitrinhez! Mindenkit félretolt, ágaskodva rányomta fejét az üvegre, úgy olvasta a levelek listáját. Vaksi szemével minden egyes betűt végigböngészett. Összehúzta a szemöldökét, vörösés képe ráncba szaladt ahogy az öregembert próbálta utánozni.

- Az öreg nem fog levelet kapni, ezt mindenki tudja már a lágerben - szögezte le Kazár. - Ezzel nem is volna szabad szórakozni. Most már Fellner is közbeszólt. Előbb azonban felállt az asz

taltól, becsukta a nyitvahagyott teremajtót. Közben kiköpte a rágcsált fogpiszkálót a földre.

- Meg is érdemi a vén szaros. Nem is tudom mit keres itt? Állítólag nagy kommunista volt otthon. Minek disszidál az ilyen?

- Kitől vár levelet?

- A fiától - mondta Firkász. Ő volt a levélszakértő. Gúnyneve is innen eredt. Minden szabad idejében levelet írt valakinek. Szabad ideje meg bőven akadt.

- Amerikából. Ott él a fia már jónéhány éve. - A teremből Firkász ismerte legjobban az öreget, aki megkérte őt egy párszor, hogy írjon levelet helyette, mert remeg a keze, meg a betűket sem látja jól. - Az öreg néha küld neki levelet, de sohasem jön válasz. Pedig a cím jó lehet, mert eddig még egyetlen levele sem jött vissza. A rókaképűnek egy pillanatra megnyúlt az ábrázata. Nemrég vette fel a levelet, amit a nagynénjétől kapott Svédországból. Nagyon várta már. A nagynéni intézte, hogy Svédországba mehessen. Megint Fellner volt aki háborogva mondta:

- Mért nem rohad meg az ilyen otthon az elvtársaival együtt? Mit vár? Talán azt hiszi, hogy Amerikának éppen a kommunistákra van szüksége?

- Meghalt a felesége két évvel ezelőtt - mondta Firkász csendesesen. - Kommunista volt az biztos. A fiával is azért vesztek össze. A srác benne volt valami egyetemi megmozdulásban, az apja meg feladta a belügynek. A gyerekek persze nem lett semmi baja, erről gondoskodott az öreg, de akkor nagyon hajba kaptak. A fia nem sokra rá disszidált. Most, hogy meghalt a felesége, menne utána. Az első levelében, amit íratott velem, nem

győzött bocsánatot kérni. Azóta is minden levélben megbánást tanúsít.

- A kurva anyját - hergellte magát Fellner. - Ha már a fiának sem kell, akkor mi a fenének nem megy vissza Magyarországra? Az elvtársaihoz.

- Mondom, meghalt a felesége. Senkije sincs otthon. Meg aztán a lakását is elvették.

- Azt még vissza tudná könyörögni, csak egy kis önkritika kéne. Az fekszik a kommunistáknál. Csak azt nem értem, hogy az osztrákok mért nem toloncolják haza? Minek nekik egy ilyen bolsi? Kazár nyugtatóan mondta:

- Otthon talán még sittyre is tennék. Az osztrákok ezért nem küldik vissza. Nem tehetik. Egyezmény van rá. Meg aztán jól el van itt. Kapálgat, sepreget, még egy kis pénzt is kap, azon kívül mindene megvan. Teljes ellátás. Még az orvos is. A vöröshajú felkapta a fejét.

- Mindene, ja. Sodronyágya, kis szekrénykéje, ahol őrizheti a sosem kapott leveleit. Igazán nekem adhatták volna a lakását, ha már elvették tőle. Akkor most lehet, nem is mennék Svédországba. Baromi hideg hely. - aztán, elgondolkozva egy kicsit, hozzátette -, de biztos jó. Fellner felugrott az asztaltól, s magából kikelve kiabálta:

- Börtönben lenne a helye. Sodronyágya a kurva anyja! Egy priccset ott is kapna. Meg ellátást.- Sántikálva járt az ágyak között. Azt akarta, hogy mindenki hallja amit mond. Kazár a fejét ingatta. Egy hajtincs eltakarta összeráncolt homlokát.

- Amerikába se mehet a fia garanciája nélkül. Itt legalább van társasága. Kommunista vagy sem, azért nagy szar lehet teljesen egyedül lenni. A fiában lehetne egy kicsivel több belátás.

Firkász helyeslően bólogatott, Fellner pedig, visszülve a székére, határozottan szögezte le:

- Ha ilyen lenne az apám, nekem se kéne. Megint nyílt a teremajtó. Csipuj dugta be bikafejét. Mostanra már lehiggadt. Megállt egy lépésre a vöröshajútól, aki védekezően emelte maga elé sovány kezeit, de Csipuj nem ment közelebb.

- Nem akarok balhét, a sógorok nem vennék jónéven, de azért hagyd lógva az öreget. Foglalkozz a magad dolgával, mert a végén még nem leszek tekintettel a sógorokra. Világos? - Most sem várt választ, kiment a teremből.

Másnap, munkából visszatérve a lágerbe, a vöröshajú meglátta az öregembert. A tulipánagyást kapálgatta lassú mozdulatokkal. Alacsony emberke volt, aszott képű, ritkuló hajú. Időnként kiegyenesedett, megtapogatta a derekát, aztán lehajolt s motyogott valamit a tulipánoknak.

A vöröshajú átment a túloldalra, ott folytatta útját a lágerépület felé.

Bíró Ida

Szeretnék

Szeretnék pihenni
a semmi tengerében.
Lengén lebegni
a boldogság vizében.

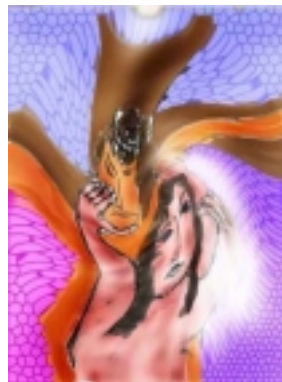
Németh Erzsébet

Utolsó stáció

Szögek hegye,
szögek helye ...
szél fújja át
az üregeket.

Ki áll majd helyembe,
ki fogja gyeplőjét
a sörényes szélnek?
Kikre omlik Isten háza,
ha végleg elnémul az ének?

Szögek hegye,
szögek helye ...
szél fújja át
az üregeket.

Csillag Tamás

Egyformák vagyunk

Néha szomorú kő vagyok kietlen síkon,
Napszínű szobor a bukó alkonyon,
És míg élek öklöm kemény marad.

És szabad is vagyok, mint madár, ha száll,
Változó is, mint a szél, a tavasz, a nyár.
Néha ember vagyok, pont, mint te magad, és
Magányos is, mint egy fegyverdörrenés.

Üres zsebbel

Öntudattutajomon tátong a lék.
Csákányát könnyörtelen belevágja minden emlék,
Mi egykor összekötött minket.
Sajnos a sors kiürítette szerelemzsebeinket.

Így ülök most is üres zsebbel egyedül.
Könnyektől dacos szemem látva
Minden és mindenki elkerül.
Így ülök nélküled, bár tudom, hiába.
Nem tudlak visszaejteni emlékpocsolyámba.

Rubint Ágnes

Napsugarak tánca

Lelkemen pihen az alkony
csendességre vágyom
menni a Végtelen Határ felé
átlépni hazug ajakkal
mormolt szavakat
megcsodálni
a Harmat simogatását
s ahogy a Szél kóborol
a Napsugarakon.

Németh Dezső

kifogytál magamból

elmúltam magamban
öreg időm fázik
csillagom kicsurran
nem bírom hazáig

kifogytál magamból
elárvult a lélek
hulló falevelek
hazáig kísérnek

Rudnai Gábor

Vadgesztenyék

1

Vadgesztenye: meteorit.
Tovaszáguld a nap, az éj
beborít

2

Vadgesztenye: zanza*, emberi fej.
Sötétbarna a haj, sápadt az arc.
Ki volt, mi volt? Nincs írás, semmi jel.

3

A vadgesztenye szemgolyó. A tok
szénné égett. A világ
titok.

* Zsugorított emberfej.

Németh Dezső

örökké neked

világod színeit
arcodról festi a szemem
tiltott gyümölcsök
nemesednek
tekintetedben
ketten vagyunk a kertben
bűnbeesett
gondolatodat;
világod színeit
festi a szemem
s virágos almafám
örökké neked termi
almáit
bűnös álmaimban

Sárközy Vendel Gergely

Ne hagyjátok itt...

Sárközy Árpád Csaba emlékére

Ne hagyjátok itt korán a tavaszt,
amikor újra éled a sugár,
amikor ismét ébred a határ,
és bájos kikelet rügyet fakaszt.

Hóvirágharang cseng lelkünkben már,
ibolya árnyékban tavaszt maraszt;
a szorgos méhmunkás mézzel tapaszt
s kéknefelejcs mosolya reád vár.

Madár száll az ébredő táj fölött
- szárnyrezegéssel - tavaszi hírnök
a zendülő és kékülő égen.

Szivárvány majd átkarolva ível. -
A jégvirág is szép, ha fény szítál...
Ne hagyjátok itt a Tavaszt, korán!

2003. április 3.

Baráti Molnár Lóránt

Végül

... és végül, az utolsó éjszakán,
mikor már semmi, semmi sem számít,
egy remegő, sápadt gyertyaláng
halott, fehér arcokra világít...

... és mint sötét kripták éjjelében,
ahol már nincs senki, senki nincsen,
lobogó fákyával kezében
az örökös csendben megáll az Isten...

O. Nagy Erika

Mindennapok

Nárciszok és Utak

Egy szál halványsárga, a szélben törékenyen hajlongó nárciszt látott. Minden akkor változott meg, amikor az autópálya széles elválasztó sávjának pázsitos fűvén, alig magasabbra növekedve, mint a kihívóan zöld gyepszőnyeg, megpillantotta az első picit nárciszt. A férfi a kormányánál némán arra mutatott, és az utas ülésen ülő hölgy a szemével és gondolataival azonnal érzékelte, hogy ez az első tavaszi virág, amit most először látnak a hosszú tél után, és ez a bátor kis virág - az út elválasztó sávjában - boldoggá tudja tenni őket.

Egészen idáig a gondolataikba mélyedve, szinte sértődötten tették meg az első pár száz kilométert, az északot déllel összekötő gyorsforgalmú autópályán. Hideg volt a reggel, amikor elindultak, és a hajnali szürkületben az út is unalmasnak tűnt. A bokrok és a nagy fák láthatóan fáztak még a hosszú tél után, és az alig kezdődő tavaszban óvatosan bontogatták rügyeiket, pedig a naptár szerint már hivatalosan hetek óta tavaszt írtak. A tél utáni egyhangúság rányomta a bélyegét a két utazó lelkére: a saját problémáik, a gondok, a hirtelen jött utazás, a döntés kényszere, amik miatt egyáltalán nem érezték magukat felszabadultnak. Néha nehéz dönteni, hogy a váratlan meghívásnak eleget téve menjenek, vagy inkább maradjanak. Ők az utazást választották, hiszen egy másik országban élni mindig nagyon érdekes. Ott a kis jelentőségű dolgok is nagy jelentőséggel bírhatnak, és menni, az egy kaland is, és minden út a felfedezés óriási örömeivel járhat.

Ezen a reggelen valahogy egyikük sem érezte a felfedezés örömét mindaddig, amíg azt a bizonyos picit nárciszt meg nem látták. Általa kezdték érezni, hogy tavasz van, a megújulás évszaka, és a természet, mint mindig: tudja a dolgát. Meglátva a halvány kis virágot frissebbé váltak, jobb kedvük lett, mert időközben az álmos Nap is előbukkant a szürke felhők közül, és az elválasztó útsáv gyepszőnyegében egyre több és több sárga nárcisz tükrözte vissza a fényét.

Robogott az autó velük, két államot már elhagytak, órák óta úton voltak, pedig még az út negyed részét sem tették meg, de a táj egyre érdekesebbé vált. Ismerték ezt az érzést, az északról délre vezető autópálya kalandozásra készítő érzését, hiszen az út a keleti partokon a hidegből indul, és valahol távoli délen, Kuba partjaitól nem is olyan messze végződik a szubtrópusi éghajlaton, ott, ahol az Atlanti-óceán vize simogatóan langyos, átlátszóan tiszta, és smaragdzöld színben tündöklök a szikrázó napsütésben. Így észak felől haladva több száz kilométer után változik az utat kísérő táj, változik az út állapota, dél felé egyre jobbá válik, hiszen nincs annyira kitéve a szélsőséges időjárásnak. A lakosság gyérebb, mint északon, és dél felé haladva változik a klíma is. A fák és a virágok is másképpen illatoznak a déli levegőben.

A mai napon korán keltek fel, két nap telt el az indulástól, és most délen vannak, ahol ilyenkor meleg van, párás a reggel, friss a levegő, de nem hideg. Sok a madár erre. A madarak hajnalban ébrednek fel, és hangos csoportokba verődve egyfolytában énekelnek.

Az autópálya, amelyen jöttek, a keleti parton van, és az Atlanti-óceántól - az amerikai távolságokat ismerve - nincs messze, és viszonylag gyorsan le lehet "szaladni" akármelyik keleti partvidéki államba.

Északról nézve - különösen egy más országból jött szemével nézve - a dél az egészen más. A hölgy, aki a "navigátor" szerepét is betöltötte, az okos térkép segítségével segítette társát. Számára dél a nyugodtabb atmoszférát, a jó időt és a szép virágokat jelentette. Akkor is lát sok mindent, amikor másnak nincs semmi látnivaló. Gyermekkorában, nyári szünetben, erről a vidékről olvasott könyvek a képzeletét élesre csiszolták. Ezt a földrészt - a véletlenül felfedezett Új-Világot - mindig szépnek és érdekesnek gondolta. Talán azért is van most itt, mert nagyon itt akart lenni, és olyan nagyon szeretett volna sok mindent látni. Az utazásnak minden perce értékes volt számára, mert a sokszor elolvasott könyvek által, úgy érzi, mintha járt volna már erre felé, valamikor nagyon régen, abban az időben, amikor még ez a föld az indiánoké volt.

Az indiánok, akik a zajtalan mokaszinjaikban lopakodva jártak, óvatosan mindig beleolvadtak a természet csendjébe, mert tisztelték és bölcsen vigyáztak rá. Az erdőkre, a vizekre, a tájra, még az útjukba eső ágakat sem törték le, csak félrehajtották, mert a zöldellőn lélegző erdőknek nagy jelentősége volt: a tiszta levegőt, a hosszú és egészséges életet jelentette számukra.

A férfi be akarta csapni a csomagtartó tetejét. Erősen, úgy ahogy szokta, nagy robajjal, hogy ki ne nyíljon még véletlenül se a hosszú úton, de a keze félúton a levegőben megállt...

Tegnap az értékes csendről és a "környezetvédő" indiánokról beszélgettek, és most hirtelen ez jutott eszébe a párás, balzsamos levegőben. "A csend is milyen fontos része az életnek" - gondolta. Ha most zajt csap a csomagtartóval, a kis Motel szobáiban alvó fáradt vándorok álmát megzavarja, és idekint a kanyonban éneklő madarak is megijednek, és

félelmükben elrepülnek. A lehető legkisebb zajjal csukta be a csomagtartót, és körülnézett, hogy hol lehet a társa. A nő messzebb, a parkoló végén állt - a déli klímára jellemző - "szakállas" tölgyek alatt. Rövidnadrágot és trikót vett fel, mert a reggeli hűvösség itt hamar elmúlik, és az elkövetkező napokra nyári meleg jósoltak. Még a szandálját sem csatolta be. Szokásához híven elszaladt, most éppen a kerítés végéhez a fákhoz. "Biztosan meg akar valamit nézni" - gondolta a férfi. A nő megérezhetett valamit gondolataiból, mert éppen megfordult és inteni akart, hogy jöjjön, de ő már feléje tartott magától is. Szokásuk volt kicsit mindig mindentől elbúcsúzni, aztán úgy indulni tovább, de figyelmeztetni is akarta a társát, hogy indulni kell, sietni a céljuk felé minél hamarabb.

Ahogy a kerítés végéhez ért, akkor látta, hogy a túloldalon egy kis patak folydogál, és csak ilyen közelről lehet hallani a lassú víz csobogását, ahogyan átfolyik a lépcsőszerű dűnyenyagságú kavicsokon. A vízben lapos kövek is vannak, és rajtuk színes madarak állnak, iszogatnak, és tollászkodva trilláznak. Nem félnek az emberektől, élnek a mindennapi életüket, és úgy látszik, hogy a reggel a kedvencük, mert a daluk ilyenkor messze száll, és kristálytisztán hangzik.

- Milyen igazuk van!

- Ezt most miért, és kinek mondod? - kérdezte az odaérkező férfi, aki átölelte a vállát.

- A madaraknak igazuk van, hogy szeretik a reggelt. A reggel nagyon fontos, és az is nagyon fontos, hogy megérjük a reggelt. A férfi nem értette, kérdőn nézett rá, tehát így folytatta.

- A kórházban, amikor ott dogoztam, a súlyos betegek mindig a hajnali órákban haltak meg! Nem érték meg a reggelt. Ezért gondolom, hogy a reggel az fontos, nemcsak azért, mert nagyon szép, de

azért is, mert minden nap szerencsések vagyunk, ha megérjük a reggelünket.

- Látod? A madarak bölcsék. Nézd milyen boldogok, övük ez a háborítatlan reggel. Az életük itt zajlik, az Óceán és a Kék-hegyek között.

- Igen. Azok a Kék-hegyek, ez a hegyvonulatnak a valódi neve, és sietnünk kell, hogy időben odaérjünk, mert odamegyünk, és még nagyon messze vagyunk tőlük. Ott meg akarok sok mindent mutatni neked. A hegyekben van egy gyönyörű kastély, egy nagy parkkal. Hatalmas erdők vannak arra, meg vízmosások, és a patakokban tündöklő színű kristályköveket lehet találni, persze ha szerencséd van, és fennakadnak a szítádon - mondta nevetve. És arra van a kéményalakú hegycsúcs is, a Kéményhegy, amit az Utolsó mohikán című filmben is láthattál. Onnan néztek le a kedvenceid - az indiánok- a felségterületekre, és a mélységben levő tóra is.

A hölgy bölintott, mert pontosan emlékezett a filmre, de először a könyvet olvasta el, és akkor régen elképzelt sok mindent magában... És most itt minden egy kis történelem, mert kedvenc könyveinek helyszínén jár, egy másik földrészen, nagyon messze onnan, ahol született, de most nagyon jó volt itt lenni... Csendesen mondta:

- Megérkeztem! Nekem már innen, ettől a pataktól és ettől a Moteltól kezdődik minden. A pataokban fürdőző éneklő madarakkal... Itt kezdődik Észak-Karolina, és remélem, még sokáig nem felejttem el ezt a gyönyörű reggelt. Megfogta a férfi kezét, és így mentek az indulásra kész autójuk felé.

Kovács István József

Az álom

Az álom a valóság eltorzított mása.
Agytükör fényének vibráló varázsa.

Álomszép az álom,
mennyei hangulat.
Álmaimban láttam
repülni magamat.

A tiszta szép álom
olyan, mintha élne.
Visszapereg a múlt
sok-sok eseménye.

Rossz álom, rémálom,
felsajog a lelkem!
Szinte fáj a szívem
míg el nem felejttem.

Való-hű ... s fantaszta,
sokféle az álom
Van, hogy ismétlődő,
s okát nem találok.

Szántó Ilona

Titokban

Őszi köd, vedd
fátylad alá a kedvest,
ha érkezik
ne lássa senki sem!

Oláh Tamás

Vallomás

Arcod, mint csendes hullám
 simul hozzám,
 kezed, mint lágy fuvallat
 megsimogat,
 ajkad, mint finom falat
 éhemet enyhíti s életet ad,
 minden lélegzetem
 Téged fogad...
 szeretlek éber létem
 minden percében,
 szeretlek, amikor alszom,
 mert rólad álmodom
 szeretlek, mint szomjas föld,
 ha esőt kap,
 és táplálja a kenyeret adó
 magvakat,
 szeretlek, ha elmész,
 mert olyan jó, ha visszatérsz...
 szépséged szomjazom,
 de betelni vele nem tudok,
 szemed, mint igéző fény,
 gyönyöröm színes képe
 tükröt tart elém,
 csábító termeted megrészegít,
 szemem mohón falja vonalait
 a féktelen vágy felizzik,
 de hiába öllelek,
 hiába bújnék beléd egészen,
 hiába érzem
 Én vagyok Te
 s Te vagy Én,
 azt dobogja hitetlen
 szívem
 nem lehetsz egészen
 az enyém...
 Úrnőm vagy
 talány,
 édes titok

és én vágyakozva
 örökké szerelmes
 szolgád maradok.

Bíró László

Versgrafika a valóságról

hentes áru volt az élet
 sokan lopták a szalonnát
 s én ezerkilencszáznyolcvankilencben
 elhagytam Nagyszalontát

viharos városokban vacogott a világ
 vágtaözött velem a végtelen
 az idill felé kevés volt a komp
 nem tudott átvinni az értelem

meghúzta a ravaszt a sors
 s a csönddel halántékon löve
 borogatva a magányt
 hét éve eljöttem Vésztőre

Vibráló szegénység

a mindenség durva hajlatain
 a pénz-kötések erős varratok
 sokan kiabálnak de ha a bankót
 kell számolni én csupán hallgatok

most mikor tinédzseri álmaim
 hiányból jelesre maturálnak
 fegyvertelenül a költészettel
 támadnék neki a nagyvilágnak

köröttem vibrál a szegénység az
 anyagi lét kóros röntgenképe
 s amire annyit vágytam egyszer majd
 boldogság-jelmezben utolér-e

Lelkes Miklós

Erdei tavacska

Észrevetted, szélén végtelen csöndnek,
azt, hogy mindenben kigyúl az a könnycsepp?
Én észrevettem, s tudtam: nem vagyok már,
csak pillanat van, melyben fájdalom jár

lábbujjhegyen, s létet játszó manócska
szívet szorít, s elenged. Fura móka,
gyönyörsajgás: égtelt tükröben fájjon
élettelts zöldben felismert halálom!

A tavacska - alig pár négyzetméter -
mozgó árnyékot szórt be itt-ott fénnel,
meg csírákkal. Hályogos lent-szemekből
néhány kis kedves fekete hal jött föl.

Lányunokáim, Szilvi, Fanny, nézték:
van-e itt béka, brekegő merészség
hangja kihívón rászól-e a csendre,
s tovaúszó, pikkelyes szerezcsenre?

Élet halállá lett, s halálból élet.
Egy konok kakukk mért ki messzeséget,
s tegnapi álmom, csöpp hiába-vágyam
szunnyadt fehér, elhagyott csigaházban.

Ó, tavacska, te fák övezte szentély,
mind égtörött, amit az ember szemlél!
A Nagy Körforgás tör mindent kerékbe,
míg száll könnycseppek szikráskék meséje.

Fecskék hoztak hulló ívet a tájnak...
Most verset írok. Otthon. Pünkösdvásán.
Anyám sehol, csak a pünkösdirózsák,
virágai, kérdik: ez a valóság?

E Nagy Könnycsepp, melyben virágmeséket
dúdol-dalol egy vörösvérszín ének?
Ez a Semmi, amelyről hisszük: Minden,
- de csak a Bánat marad meg szívünkben?

Ó, Égi Tó! Földi tükrök varázsa
olyan csaló! Az ember másra vágyna...
bűvösebb kékre, zöldre, s könnytelenre,
Csillagra, melyben ott a Csend szerelme.

Bennem dúdol-dalol egy vérszín ének.
Kakukk kimér szép, bús virágmeséket:
messzeséget, - jó volna hinni Benne,
s a Csillagban, melyben a Csend szerelme.

A nagy börtönben

Arcok jönnek, szolgálnak, s múltba mennek.
Csúffá lesznek szépnek képzelt szerelmek.
Nézelődöm. Bilincses időm töltöm.
A Nagy Börtönben sok-sok kicsi börtön.

Az akác szép volt - dűnnyögöm magamban
- mikor virágzott, s dús-kék pillanatban
fehére omlott remélő szemekbe.
Azt a reményt nincs-remény eltemette.

Ma minden fáj. Rengő csillagvilágok
idegmélyről riogatják az álmat.
S holnap is minden fáj majd, régi fénykép
a földre hull, legyőzött volt-merészség.

Az Anyag fáj. S hogy nem békül a Lélek
és az Anyag. Vagy végképp semmivé lett
a Lélek már, s csak Anyag, tehetetlen,
pusztul, s pusztít, egyre kegyetlenebben?

Kis bolondok előtt ajtóm bezárom,
én, Nagy Bolond, - egy Könnycsepp a világom.
Benne látok mindent, - de oly hiába!
A nagyvilág a börtönök világa.

Dalt dűnnyögök. Bilincses időm töltöm.
Friss-zöld akác szép volt fényűtött földön.
Fehér virágszín szányalt volt-szemekben.
S a volt-remény... ó, az felejthetetlen!

Robert Frost
**Stooping by Woods on
 a Snowy Evening**

Whose woods these are I think I know
 His house is in the village though;
 He will not see me stopping here
 To watch his woods fill up with snow.

My little horse must think it queer
 To stop without a farmhouse near
 Between the woods and frozen lake
 The darkest evening of the year.

He gives his harness bell a shake
 To ask if there is some mistake
 The only other sound's the sweep
 Of easy wind and downy flakes.

The woods are lovely, dark, and deep
 But I have promises to keep,
 And miles to go before I sleep,
 And miles to go before I sleep.

Erdő szélén, téli estén

Ki erdeje, tudni vélem.
 Háza messze, túl a szélén,
 Nem látja, hogy megálltam itt
 Birtokán, e havas télen.

Lovam meg sem érti talán,
 Mért álltam meg képzelt tanyán,
 Erdő s befagyott tó között
 A legsötétebb éjszakán.

Fejét rázza: csilingelés -
 Gazdám, vajon nem tévedés?
 Más hang nincs is itt e tájon,
 Csak könnyű szél s a hóesés.

Sötét erdő mélye csábít,
 Adott szótól mégse tágit -
 S hosszú még az út hazáig.
 S hosszú még az út hazáig.

Fordította: Bányai Tamás (Thomas Banyay)

Németh Dezső
szemetek lángos virágaiban

keresetek fáradtlábú kereszték alatt
 keresetek vihartól megrészegült fákban
 keresetek szaladó távolok horizontján
 s találjatok rám arcotok magányán
 szemetek lángos virágaiban
 ha árnyékom járkál ablakotok alatt

szívetek márványköveiről
 lemossák nevemet a könnyek
 holnap már vonuló madarak viszik
 ősfáradt emlékemet
 a felejtő messzeségbe -

szólítsátok meg az utakat
 kérdezzétek a fákat
 árokszélén a vadvirágokat
 rokonaimat a kilométerköveket...

kérdezzétek meg magatokat:
 hova tűntek el lábnyomaim
 a hozzátok futó utakról...

emlékező

emlék időm éke
 még gondolni rád
 kiöltözött fákról
 csurog le ruhád

emlék időm éke
 megejtett világ
 halódó faágról
 végmadár kiált

T.Fiser Ildikó

Örök Attila

Szegény, ki élt, írt, holt,
főls szavakkal nem papolt,
örült kenyérnek, víznek,
ha olykor sors kegyeltje volt.

A zavaros Duna még folyt tova,
sorok közt rejtett kikötő,
hullám sodorta parttól otthona,
messzi szabadságsziget-jövő.

Tükre a múltnak a nincstelen,
nem kér sokat, ki ruhátlan árva
kialudt mécsesnél megírt költészen
alulról néz a puccos fényárba.

Üzenet sorok között rímeit faragta,
tűzre kopott ruháit, rongykabátját rakta,
suhogtak nem fenn, de benn fényesen,
míg kinn fagy tombolt, fölényesen.

Forró ének zeng kihűlt végtagjain,
fénytől virágzó napsütés helyett,
örök Attila ifjúkorának végnapjain,
borult ég ült tort a szegény költő felett.

Üzenet

Tanítónak szánt engem a sors,
átadjam mindazt, mi gondolat,
'fura ura' szavától szegény sor
lett életem, örök ítélet-otthona.

'Horger Anatal'-ok végigkísérnek
bősz büszkeséggel taposnak reánk,
észrevétlen porrá tört életek kísérik,
megállíthatatlan lépteik nyomát.

Tollat kardként így forgatva,
szavakat kaszabol a bú,
nem véres, csupán éhes kín e
költői, szótlan szó-háború.

Egyként üzennek a sorstalan sorok,
nyomort viselni tanítanak,
sötét magányba fénylő csillagok
mindenkit ó, beragyogjanak.

Írjátok ti is lelketek dalát,
célját éri így a szunnyadó gondolat,
boldog nyomorúságok égi hangját
hallani szerzte-földön fénylő-nap alatt.

Horváth Beatrix

Hinned kell!

Hinned kell nekem!
Nem én vagyok
Ki a sorsot irányítja
Leáldozó fájdalom
Hamvát világítja
Képtelen kuszaság
Értelmét kutatja
Szétzúzott tükörnek
A képmását mutatja
Hamis értetlenség
Fényre derítője
Ingyen vacsorának
Díszes terítője
Nem belőlem nyúlnak ki
Segítő karok
Hinned kell nekem!
Ez mind nem én vagyok!

Baráti Molnár Lóránt

Továbbvivő

újra egy újabb évad újra egy újabb bánat
 botra-támasztott léptek visznek a fény-világnak
 nyílnak jázminvirágok jázminvirágok égnek
 csendet megidézve kiált kiált most a lélek

nyílnak még új virágok meztelen női testek
 hársfák új évadában gyönyörű nők még szebbek
 talán jön még új évad jön majd egy újabb bánat
 kitakart magányunk már tárul az éjszakának

Magyari Barna

versei

E-mail a melleden

sötét van éjszaka hitem mégis
 mintha most is éppen fényben járna
 combod elemeivel működik
 a tudatom mélyén minden lámpa

a technika segít, hogy velem légy
 látod műszakilag adott minden
 hatalmas tölgyek lágy lombja helyett
 sétálunk modemben vagy lemezen

gyakran képernyőn vibrál a világ
 nálam az egér teljesen rendben
 erek huzalán fontos hír repül
 szívem egy forró e-mail melleden

Csípőd csöndjén legelész a vágy

szoknyád alul indul... indul a szöveg
 formás lábad lendül mint az ékezet
 lépteid nyomából összeolvasom
 a mindenségnek fő művét lényedet

egy szonett szélén bármi megtörténhet
 virágosöbön fogom meg a kezed
 ha örömmel táncol a kikelet
 melled csupán a rím kedvéért rezeg

csípőd dús csöndjén vágyak legelésznek
 és ennek a nyájnak te vagy a pásztor
 a gyönyör gyapja melengeti lényünk
 ha a szív forró fuvoláin játszol

Kondor Jenő

Éjszaka

Ökölbe szorított szív
karjaid csók-hiánya;
füstös, kormos az ég:
csillag küszködik - hiába...

A **Lant** Irodalmi Folyóirat
előfizetési díja egy évre: 1500,-Ft.

A **Lant Irodalmi Klub**
tagsági díja egy évre: 500,-Ft.

Ez magába foglalja a művek
gondozását és közlését.
Előfizetni postautalványon lehet a
szerkesztőség címére. A lap évente
hat alkalommal jelenik meg.

kis **LANT** IRODALMI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: Németh Dezső
Irodalmi szerkesztő: Németh Erzsébet

Szerkesztőség címe:
Németh Dezső
Lant

1211 Budapest
Ady Endre út 5. 3/10.

Telefon: 277 7196
Telefon/Fax: 277 5309

Kiadja a Lant Irodalmi Klub
Magánkiadás

www.kislant.hu
kislant@interware.hu

ISSN 0865-8633

Németh Erzsébet

Álomóriás

Egy alak...
Óriás...
Lehetne Isten,
vagy valaki más?
Áll, lebeg,
mint délibáb
a Végtelen
légképrázatán.
A félelem,
hit,
egyedülálló-
ötvözet-tudatán.
Lehajtott fejjel,
felemelt karral...
ujjai közt
szital az idő.
Tekintetében
lány harangszó
és vércseppes himnuszok
félig elakadva
a hajnal halántékán,
s az éj áradásain.
Szívéből őserők
spirálja
zuhog a földre,
cibálják vad emberkezek...

Biztonság, boldogság
idején láthatatlan.
De a fájdalom,
könny-csillagkörén,
vagy ércmagányodban
meglelheted.

Műkedvelő írók, költők jelentkezését is várjuk! Az elfogadott írásokat közöljük!

Ára: 250,- Ft.